

Kemény Zsófi

Visszatánc

Leesett éjjel az ónoseső,
vigyázva csúszkál rajta a köd.
A sirály lecsapna, de műanyag,
szél van az utcán, félrelököd.

Bármi vonyít is, igazán éhes,
éhes a város, éhes a hold.
Csattan a tél-ostor, belemélyed
húsba, kabátba, bármi van ott.

Lassú a forgalom, áll a dugó,
a Duna zajlik, jég zakatol...
nem zakatol, csak messze csorogna,
várják a jégtáblát valahol.

Kiszökő most is, beszökő régen,
ballada készül, nincsen készen,
két kiemeltebb pont a sötétben:
a városi vadban a két szem.

Fél szive fázott, míg nekiindult,
para fények, szmogriadó volt,
a kapukód elszállt a fejéből,
amint a kapu becsukódott.

Tudta előre, hirtelen ez még:
összenőtt életet ollóval
vágni a másikról le, hiszenhát,
összefutott már hasonlóval.

„Elfogadom, hogy most neked így jó,
fájni fog ez, bár várlak vissza,
vigasztalhatsz majd, ígérhetsz szépet.
Nem lehet ez már új és tiszta.”

Kiszökő már nem, beszökő mért nem,
ballada készül, így lesz készen,
két kiemeltebb pont a sötétben:
a városi vadban a két szem.

Várta a máshol, a másnap, a más,
másik sarokkád, másik konyha,
bárhova bújik, látja a szégyen,
kétfele gondol, bár titkolja.

„Érje meg ez most, akkora kéne,
érzelem, örültség, ilyenek,
túl sokat áldoztam be ezért most...
hagyjuk is, én most rád figyelek.

Vágyom a béna gyomorremegést,
bármit, ami, hát, belegázol
végre a lelkembe (ugye van még?),
élni legyen rossz igazából!”

„Jajj, ne butáskodj, persze, hogy az lesz,
vedd le a pólód, másikat is,
mert ami el tud romlani, rég rossz,
menni tovább, mert várni hamis.”

Kiszökő sóhaj, beszökő éjjel,
ballada készül, még nincs készen,
két kiemeltebb pont a sötétben:
a városi vadban a két szem.

Földön a póló, földön a másik,
kész, mire megtelt a sarokkád.
„Úgy szeretem, hogy végülis itt vagy,
mondd, melyik érvem...? Mi hatott rád?”

Ellenérv elleni ellenérvek,
nem megy, amíg ez nincs lejátszva.
Múlik a szégyen, múlik a tél is,
a beforrt sebhelyt vakarássza.

Fekszik az ágyon, rém idegenség,
idegen tárgyak, épp odafér,
befelé tombol, látja azért már,
hibernálta a múltat a tél.

A tél az előzőt hibernálta,
és tavaszig jól ki is olvadt.
Bár ki se száradt még a sarokkád,
az ellenérvek meginognak.

Kiszökő szürke, beszökő méreg,
ballada készül, majdnem készen,
két kiemeltebb pont a sötétben:
a városi vadban a két szem.

Úgy mehetett most vissza az úton,
mint a tavasz, szép óvatosan,
mint akinek borból van a hája,
részegen könnyebb mind, ami van.

„Hátha azért mostmár megelégszel,
nevetek, de ne hidd, hogy jó volt,
jódarabig még kompenzálhatsz,
kérd, hogy legyek én a koporsód!

A kapuban elakadtál, szóval:
a kód a szerencseszámom volt.
Úgy szorítottam, hogy felidézzed!
Hogy külön is olykor rámgondolsz...”

Beszökő egyszer, kiszökő kényszer,
ballada készül, végleg készen,
két kiemeltebb pont a sötétben:
a vadban, a vadban a két szem.